

om, at disse i de til Foreningen udstedte Panteobligationer indrømme Bestyrelsen Ret til, naar de ikke opfylde deres kontraktmæssige Forpligtelser, ved Fogden at gøre Udlæg i den til Pant stillede Ejendom med Tilbehør og derefter at lade samme bortsælge ved offentlig Auktion eller i fornødent Fald udlægge Foreningen . . . Det, vi vilde vinde ved at faa en saadan Lov, er, at vi faa samme Rettigheder som de andre Kreditforeninger, og ingen har større Interesse i det end selve Husmændene, fordi disse Kreditforeninger som alle andre Kreditforeninger ere gensidige, og deres Medlemmer maa hvert eneste Aar svare en Del til Reservefonden. Denne Reservefond bruges, naar der lides Tab, for at man derigennem kan faa godtgjort, hvad Tab der lides. Hvis nogen altsaa misligholder sine Panter og bevirker, at de ikke koste, hvad de skulle koste, og Foreningen taber Penge, bliver det Interessenterne, som komme til at betale Gildet. Ligeledes kan der for Staten, som har en vis Forpligtelse, ikke være noget i Vejen for at sikre os; saa at vi lide saa lille et Tab som muligt. Det tror jeg, at alle ville indrømme, baade Interessenterne i Kreditforeningerne i Almindelighed og alle, som have med Styrelsen at gøre, at ingen længes efter at komme til at holde Auktion over disse Ejendomme. Det eneste, vi ønske, er at faa det, som Foreningen har til gode, men i mange, mange Tilfælde viser det sig, at naar man skal sælge disse smaa Ejendomme, hvis Bygninger kunne være aldeles ruinerede, lide vi som oftest Tab, og det er det, Foreningens Medlemmer komme til at betale gennem Reservefonden, medens Reservefonden ellers kommer Foreningens Medlemmer til gode, hvad det for en Del har gjort ovre i Jylland. Jeg haaber derfor, at det høje Ting vil være enigt med den højtærede Indenrigsminister om dette Forslag, saaledes at det kunde gaa rask gennem dette Ting og ogsaa gennem det andet Ting og blive vedtaget. Dette Forslag er ikke til Skade for nogen, og jeg tror, at det kan gøre Gavn over for Husmændene. Med disse faa Ord skal jeg paa det bedste anbefale dette Lovforslag.

Berntsen: Efter den omfattende Motivering, som det ærede Medlem, der nu satte sig, har givet det foreliggende Lovforslag, kan jeg fatte mig ganske kort og indskrænke mig til at udtale, at Husmandskreditforeningen for Østifterne i samme Grad som Foreningen for Jylland ønsker

denne Sags Fremme, idet Foreningen har følt Savnet af Bestemmelser, hvorved man kan komme de Debitorer til Livs, der lade Pantet forfalde, medens man nu er henvist til den lange og besværlige Søgsmålsvej i saadanne Tilfælde. Jeg takker derfor den højtærede Indenrigsminister, fordi han saa beredvillig har imødekommet de Ønsker, der ere fremsatte af de tvende Kreditforeningers Bestyrelser, og skal, idet jeg anbefaler Lovforslaget, erklære mig enig med det ærede Medlem, der sidst talte, i, at det var ønskeligt, om denne Sag kunde fremmes uden Udvalg.

Indenrigsministeren (Bramsen): Jeg har jo kun Anledning til at være glad ved den Modtagelse, dette Forslag har faaet, og det forekommer mig, at de Bestemmelser, det indeholder, ere saa indlysende, at det ikke skulde undre mig, om det høje Ting fandt Anledning til at lade denne Lov gaa igennem uden videre Hindring, men det er naturligvis noget, jeg ikke raader for.

J. H. Jensen: Da de to ærede Medlemmer, som have talt om denne Sag, begge høre til dem, som administrere de to Husmandskreditforeninger, kunde det være værd at høre et Ord fra en anden Side. Jeg kan forstaa, at man kunde frygte for, at denne Udvidelse af Kreditforeningernes Myndighed kunde blive som et truende Sværd over Husmændenes Hoveder. Imidlertid ser jeg nu anderledes paa Sagen efter at have hørt de ærede Medlemmer. Der indrømmes herved jo kun de to Kreditforeninger det samme, som alle de andre Kreditforeninger i Landet have, og naar man spørger om, hvordan de bruge eller misbruge denne Ret til at komme Interessenterne til Livs, vil jeg sige, at de bruge den med meget stort Maadehold. Der er ikke saa faa Ejendomme, hvis Værdi ikke mere svarer til deres Taksation eller til den Stand, hvori de vare, da Obligationen blev udstedt, men trods det, findes der ikke mange Tilfælde, hvor Bestyrelsen skrider ind, og det samme vil ogsaa være Tilfældet med disse to mindre Kreditforeninger. Jeg er af den Overbevisning, at selv om vi faa denne Udvidelse af Rettighederne, skulle Debitorerne dog drive det til en meget høj Grad af Ligegyldighed med deres Arbejde, før der bliver taget fat paa dem. Det er jo, som det ærede Medlem for Ribe Amts 3dje Valgkreds (Busk) sagde, en gensidig Forsikring, hvor den ene er solidarisk med